

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

II. De Idololatria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

peccatum mortale. Tum quia gravis inde irreverentia Deo inferitur. Tum quia sunt falsitates perniciosæ, atque nonnunquam nascuntur ex Infidelitate ac Hæresi; uti fit in Ritibus superstitionis Judæorum, & Hæreticorum. Tum tandem, quia prædicatione falsorum Miraculorum, nec non & falsarum Reliquiarum suppositione, obfuscat fides verorum, minorque reverentia & cultus eisdem exhibetur: & hinc eos, qui prædicant falsa Miracula, vel incerta, excommunicari refert Navarrus *Cap. 27. Manualis, num. 111.* idque desumitur ex Constitut. 21. Leonis X. *Superna Majestatis*, & habetur tom. 1. Bullarij Romani.

Cultus superfluus, quis?

9. *Cultus superfluus* econtra dicitur ille, quando præter morem Ecclesiæ ponitur religio in quibusdam circumstantijs, vel rebus, in quibus non est ponenda: ut si quis Deum colere aggrediatur illis ritibus, modo, seu cæremonijs, quæ neque ad ipsius Dei gloriam, neque ad spiritûs excitandi devotionem inserviunt, aut quæ sunt contra statuta, vel consuetudinem Ecclesiæ: uti foret, in Missâ sæpius dicere Alleluja, plures Cruces facere, quàm sit præscriptum, in eadem tot vel taliter dispositas candelas, & non plures adhibere, audire Missam à Sacerdote, qui nominatur Joannes, aut hujusmodi.

Et quale peccatum?

10. Cæterùm Cultus iste superfluus, seu tales ritus superstitionis, secluso scandalo & Ecclesiæ contemptu, sunt ordinariè tantùm peccata venialia, ut docent Cajetanus, Lessius, Layman, Navarrus, Toletus, & alij. Quod intelligendum, nisi esset cultus non tantùm vanus, sed etiam turpis, aut aliàs graviter in eodem excederetur: nam tunc incurri peccatum mortale pro gravitate materiæ, certum est.

QUÆSTIO II.

De Idololatria.

Idololatria, II. quid?

CONCL. I. *Idololatria*, quæ est prima Superstitionis species, & ex suo genere peccatum mortale gravissimum, rectè describitur, quòd sit Servitus, quæ soli Deo debetur, exhibita alicui creaturæ. Ita in re communis. Dicitur, *Servitus*: quia per Idololatriam Idololatræ serviunt Idolis, cultum Latræ, soli Deo debitum, illis impendendo; juxta quod dicit Apostolus Rom. 1. *Servierunt creaturæ potius, quàm Creatori.*

12. Quòd

12. Quòd autem Idololatria sit peccatum mortale gravissimum, patet ex eo : quia Idololatra per Idololatriæ peccatum, honorem Divinum, ipsámque Divinitatem, quantum in se est, transfert in creaturam; teste Apostolo Rom. 1. *Mutaverunt gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem corruptibilis imaginis hominis, & volucrum, & quadrupedum, & serpentium; & alibi.* Unde sicut in Republica gravissimum censeretur crimen læsæ Majestatis, honorem Regium, ipsámque Regiam Majestatem in alium, quàm legitimum Principem, ex plena scientia, quantum in se est, transferre; ita & in proposito gravissimum crimen est læsæ Majestatis Divinæ, gloriam Dei in creaturam, seu Idolum transferre.

13. Notandum tamen, quòd nomen Idololatriæ dupliciter accipiatur. Primò quidem propriè pro cultu, quo creatura colitur loco Dei. Deinde metaphoricè, pro omni peccato mortali, quo quis mortiferè inhæret creaturæ: quo modo ad Philipp. cap. 5. Avaritia vocatur *Idolorum servitus.* Et in hoc sensu S. Hieronymus in cap. 2. Amos, ait: *Avarus aurum, gulosus ventrem, libidinosus penem & Beelphegor colit. Lasciva mulier, quæ cum sit in delicijs, mortua est, adorat venereas voluptates.* Et meritò omne peccatum mortale sub nomine Idololatriæ metaphoricè sumptæ denotatur, cum peccator per peccatum mortale voluntariè recedens à Deo, ut creaturæ adhæreat, censeatur pluris facere creaturam, quàm Deum; ac proinde illam habere loco Dei, hæcque ipsi esse instar Idoli.

14. Sed hoc loco Idololatria propriè sumitur pro cultu, quo creatura colitur loco Dei. Nec tamen idcirco cultus Sanctorum cum Christo in cælis regnantium, aut Sacrarum Imaginum, erit Idololatria: nam illos non honoramus ut deos, sed ut Amicos Dei, cohæredes Christi, nostrósque apud Deum intercessores; Imagines autem cultu duntaxat veneramur respectivo, ut jam dictum superiùs. (b)

QUÆSTIO III.

De Divinatione, variis que ejus speciebus, & gravitate.

15. **C**ONCL. I. *Divinatio* (prout de ea hic loquimur, estque species Superstitionis) est inquisitio de aliquo occulto, quid ope vel disciplinâ dæmonis facta. Quo modo Divinatio

Est peccatum gravissimum.

Idololatriæ metaphoricè accipitur pro omni peccato mortali.

Hic sumitur propriè, nec solum comprehendit Cultum Sanctorum. (b) Diff. præc. Quest. 4. per totum